

Když jsem mámě říkala, že by měla jít za svým snem a otevřít si vlastní pekařství, vůbec jsem si neuvědomila, že se kvůli tomu budu muset stěhovat, opustit všechny své kamarády a začít chodit do nové školy. Ale přesně to se stalo. Pekařství Cukr a koření otevírá zítra a já za týden nastupuju do nové školy. Nemůžu se rozhodnout, co z toho mě znervózňuje víc.

Pekařství musí mít úspěch. Máma kvůli němu odešla z kanceláře a utratila všechny svoje úspory, takže prostě *musí*. Trvalo nám věky, než jsme mu vybrali název. Nakonec to vyhrálo Cukr a koření, protože spousta našich oblíbených receptů – jako recept na perníčky a skořičky – cukr a nějaké koření obsahuje

a právě díky téhle kombinaci jsou tak hrozně dobré. Ten název se mi taky líbí z toho důvodu, že mi připomíná mámu. Ke každému se chová opravdu sladce a mile, ale zároveň umí být i ostrá. Cukr a koření. Máma je něco jako horký mazanec.

Cukr a Koření

Pekářství

NEJLEPŠÍ pekařství
na SVĚTĚ!

Tak dobře, právě jsem přirovnala mámu k horkému mazanečku – uvědomuju si, že je to trochu divné, ale já si vůbec ráda představuji, co za dort, buchtu nebo jiné pečivo by lidi, které znám, mohli být. A co já? Já bych byla eccleský koláč (což je kulaté pečivo plněné rozinkami a na vrchu sypané cukrem). Na pohled nic moc, ale uvnitř je náramně dobrý. (Aspoň si to myslím.)

Kde že jsem to vlastně skončila? Aha, u názvu

pekárny Cukr a koření. Zdá se mi takový strážidelný a jiný a nový a vzrušující, to všechno dohromady. Jak máma říká, někdy se zkrátka musíte chopit šance a počkat, co z toho vzejde. Stejně je to s pečením – můžete pokaždé upéct obyčejnou bublaninu, nebo můžete zariskovat, tak jako my s mámou, když jsme pekly čokoládový dort s červenou řepou (který byl naprosto ÚŽASNÝ). Když zkoušíte něco nového, může to skončit katastrofou, nebo naopak zjistíte, že je to to nejlepší, co se vám kdy povedlo – ale dozvíte se to, jen když to zkusíte.

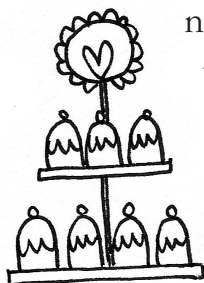
„Myslíš, že jsme na zítřek připravené?“ Máma byla na tváři umazaná od prachu a blond vlasy se jí draly ven z culíku.

„Jasně,“ řekla jsem a rozhlédla se po pekařství. „Myslím, že jo.“

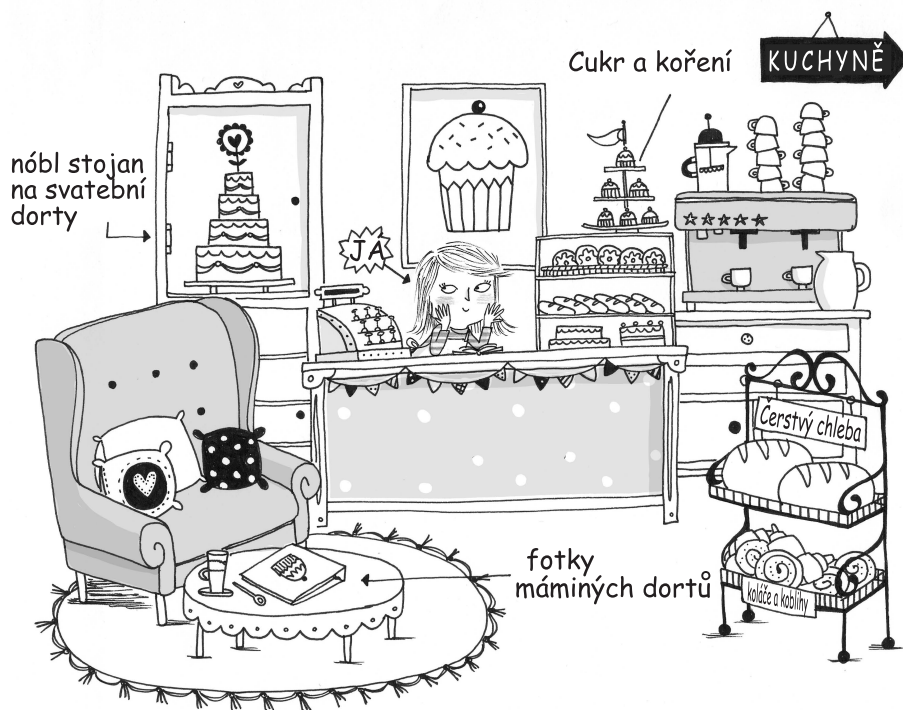
S mámou jsme celé odpoledne připravovaly pekařství Cukr a koření na zítřejší slavnostní otevření. Skleněný pult a stříbrný kávovar

se jen lesknou. Proutěné koše na chleba jsou vyskládané v úhledných řadách na dřevěných policích. Na stříbrných stojanech je vystaveno pět překrásných svatebních dortů, hned vedle stojí purpurová pohovka s růžovými polštářky a u ní malý, nízký stolek s brožurkou s fotografiemi dalších mamčiných dortů. Podél výkladní skříně stojí čtyři vysoké stoličky a u pokladny leží štos růžovo-bílých papírových tašek s nápisem *pekařství Cukr a koření*, vyvedeným kudrlinkovým písmem.

V tuhle chvíli je velký skleněný pult prázdný, ale zítra ho zaplní cupcaky zdobené máslovou polevou, sladké koblihy, skořičky a sýrové kroucené tyčinky. Přesně jak jsme si to s mámou vysnily.

Bude to parádní. Máma všechno napeče a paní Paula bude obsluhovat zákazníky. Já jsem na to, abych mohla oficiálně pracovat v obchodě, moc mladá, ale máma řekla, že jí budu moct vypomáhat o víkendech a o prázdninách.

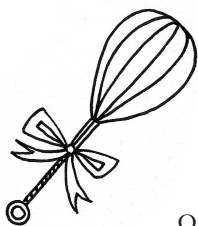
Budeme dělat úžasné dorty, pečivo, které se rozplývá na jazyku, a všemožné druhy čerstvého chleba. Máma dokonce chce péct svatební a narozeninové dorty na zakázku.

Máma mi položila ruku kolem ramen. „Kdybys mi před rokem řekla, že tu jednou budu stát – ve svém vlastní pekařství – nikdy bych ti nevěřila. Přihodilo se toho tolik.“

„Byl to úplně šílený rok,“ souhlasila jsem.

A to vážně byl. Po většinu mého života, od té doby, co se máma s tátou rozvedli a táta se odstěhoval do Ameriky, bylo všechno docela normální. Máma se přestala učit na cukrářku a nastoupila na místo sekretářky na Nottinghamské univerzitě s přijatelnější pracovní dobou, aby se o mě mohla starat. Chodila jsem do školky, potom do školy a o prázdninách jsme spolu pekly a vařily. Jedna z mých úplně prvních vzpomínek je, jak stojím na židli v naší staré kuchyni, na sobě mám obrovskou zástěru, hnětu s mámou hebké, měkoučké těsto a jak potom spolu sedíme na gauči a jíme čerstvý, teplý chleba. Vždycky jsme spolu byly jen samy dvě – teda aspoň do minulého roku, to máma poznala Marka.

Máma říkala, že to byla láska na první pohled. Mně to nevadilo. Marka jsem si hned oblíbila. Připomíná mi čerstvě upečený celozrnný chleba – je silný, spolehlivý a dobrý. Taky jsem byla ráda, že vidím mámu tak šťastnou, protože jsem věděla, že se občas cítí osamělá. A nej-

lepší na tom bylo, že když Mark ochutnal máminy dorty a pečivo, začal ji přesvědčovat, aby udělala to, o čem jsme spolu vždycky mluvily, ale nikdy se toho neodvážily – otevřela si vlastní pekařství. Dokonce mě hlídal, spolu se svými čtyřletými dvojčaty, Molly a Ellou, když máma chodila na vysokou, aby se naučila vést podnik.

Potom už to šlo všechno ráz na ráz. Máma našla v Ashinghamu, což je městečko asi hodinu od Nottinghamu, obchod, který by se dal přeměnit na pekařství. Před týdnem, na začátku velikonočních prázdnin, se s Markem vzali, všichni jsme se přestěhovali do nového domu a pekařství konečně bylo naše.

A teď, zítra, konečně otevíráme! Mark nastupuje do nové práce jako vývojář webových stránek a dvojčata půjdou k nové paní na hlídání. Týden nato začínám chodit do nové školy, na King William's.

Pokaždé když na to pomyslím, zhoupne se mi žaludek. Nastoupit do nové školy v polo-

vině šesté třídy je už samo o sobě dost těžké, ale v Ashinghamu navíc nechodíte na normální základku. Druhý stupeň je tu totiž oddělený, šestá, sedmá, osmá a devátá třída mají svoji vlastní budovu. To znamená, že místo abych chodila do jednoho z vyšších ročníků – jako to bylo na mojí staré škole – budu chodit do toho nejnižšího.

Mamka a já jsme se tam zašly podívat. Je to opravdu velká budova a já se tam určitě ztratím. Ve škole, kam jsem chodila až doteď, bylo v celé budově jen sedm tříd. Na King William's je jich jen v šestém ročníku pět.

Dobré na téhle změně škol je, že máma konečně řekla, že můžu dostat mobil, protože budu chodit do školy sama. Moje nejlepší kamarádky ze staré školy, Lucy a Issy, mají mobil už od září, ale máma prohlásila, že já si musím počkat až do narozenin, které mám v srpnu. Teď to musela přehodnotit. Je super moct esemeskovat a volat jiným lidem – ne že bych v Ashinghamu měla nějaké kamarády, se kterými bych si psala, ale doufám, že se to brzy změní.

„Hannah, příjem,“ šťouchla do mě mamka.
„Na co myslíš?“

Pokrčila jsem rameny. „Na nic.“

Zvedla obočí. Vždycky pozná, když jí neříkám pravdu.

„Na školu,“ přiznala jsem.

Máma se usmála. „Neměj strach. Nikdy ti nedělalo problémy najít si kamarády.“

To se mamce snadno řekne. Ona si hledat kamarády nemusí. A i kdyby měla pravdu a já si kamarády našla, nebude to stejné jako s Lucy a Issy – kamarádkami, které znám od školky a které o mně všechno vědí. Vadí mi, že už nebydlím kousek od nich. Píšeme si, voláme a posíláme maily, ale není to ono.

Mamka mě objala. „Bude to v pohodě, slibuju. Jsem na tebe opravdu pyšná, broučku. Vyrovnala ses se všemi změnami jako dospělá. A tolik mi ve všem pomáháš. Jsi ta nejlepší dcera na světě.“

Zahnala jsem myšlenky na Lucy s Issy. „A ty jsi zas ta nejlepší máma na světě,“ řekla jsem. „A pekařství Cukr a koření,“ rychle jsem uká-

zala na to všechno okolo, než se rozpláče dojetím, „bude to nejlepší pekařství na světě! Jen počkej a uvidíš. Brzy před ní budou lidi stát ve frontě na cupcaky.“

Mamka se usmála. „Jo, a na kynuté buchty se budou zapisovat do pořadníku...“

„A o koblihy se spolu budou rvát,“ dodala jsem.

„A každý v hrabství si u nás bude objednávat svatební a narozeninové dorty,“ zakončila máma.

Radostně jsme si povzdychly a jedna na druhou se usmály.

V tu chvíli se ozvalo klepání na dveře. Venku stál Mark, tmavé kudrnaté vlasy jako vždy rozčuchané. Usmíval se a snažil se na nás zamávat, ale za jednu ruku se ho držela Molly a za druhou Ella. Dvojčata připlácla nosy k výloze. Ella byla oblečená jako Scooby Doo a Molly zase v princeznovském.

„Zdá se, že máme společnost.“ Máma jim šla otevřít.

Na chvíli mě to zamrzelo. Užívala jsem si,

že jsme dneska s mamkou samy. V posledních měsících jsme spolu moc času netrávily. A to ještě vlastně zdaleka neodpovídá pravdě. Ne-

byly jsme spolu VŮBEC. Doufám, že se to změní, až se všechno trochu usadí.

Teda, uvědomuju si, jaké mám štěstí, že mám svou nevlastní rodinu ráda.

Někdo svoje nevlastní sourozence nenávidí, ale Molly a Ella jsou většinu času opravdu roztomilé.

Jen bych si přála, aby tak nehalasily.

V jednom kuse mluví a hádají se, na něco se ptají a chtějí napít nebo vyprávět pohádky. Hlavně ode

mě. Podle Marka je to proto, že jsou

nadšené, že mají starší sestru, a pořád o mně prý mluví. To mi vážně nevadí, ale u nás doma je teď dost velký hluk. Daleko větší než dřív.

Ella má tmavé kudrnaté vlasy jako Mark a Molly zase dlouhé, rovné a hnědé. Obě mají hnědé oči, ale Ella je má tmavé, v odstínu hořké čokolády, a Molly spíš oříškové. Ale i kdyby vypadaly úplně stejně, nikdy byste si je nespletli.

Ella je pěkná divoška, má ráda psy a piráty, zatímco Molly miluje princezny a všechno růžové a třpytivé. Kdyby Ella byla sladké pečivo, tak určitě čokoládové brownie – snadno si ho zamilujete a uvnitř je mazlavé. Zato Molly by byla růžová sněhová pusinka – holčičí a hodně sladká.

Molly se přede mnou zatočila.

„Co jsem za princeznu?“ zeptala se.

Zadívala jsem se na její dlouhé růžové šaty a umělohmotnou korunku. „Locika?“

Molly vyprskla smíchy, jako bych řekla úplnou hloupost. „Ne, ty hloupá. Jsem Aurora!“ Utíkala za Ellou. „Hannah neví, jaký je rozdíl mezi Locikou a Aurorou!“

Obě se rozhihňaly.

„A kdo jsem teda já?“ zeptala se Ella.

To bylo jednoduché. „Scooby Doo.“

Protočila panenky. „Neeee! Mám na sobě plášť. Podívej!“ Ukázala mi svůj červený plášť.

„Fajn... a co to znamená?“

„Že jsem Superpes, co jiného!“